

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Пословни број Гж. 4174/13
Дана 18.03.2014. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Милице Богдан Личен, председника већа, Бранке Маљковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **Р. С., М. П.**, кога заступа Р. ј. п., против тужене **С. З. из Н. С.**, улица ..... број .., коју заступа К. Ј., адвокат у Н. С., ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде због пропуштања Основног суда у Новом Саду пословни број П. 6666/2013 од 01.08.2013. године, у седници већа одржаној 18.03.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА се жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда због пропуштања Основног суда у Новом Саду пословни број П. 6666/2013 од 01.08.2013. године.

Образложење

Побијаном пресудом због пропуштања одбачен је поднесак – одговор на тужбу К. Ј., адвоката у Новом Саду од 18.07.2013. године и усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 2.589.288,61 динара са законском затезном каматом од 23.02.2012. године до коначне исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, те да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је у целисти због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду сходно одредби члана 386. став 3. Закона о парничном поступку, овај суд је установио да жалба није основана.

Према садржини побијане пресуде због пропуштања и списка предмета, тужилац је поднео тужбу против тужене у конкретной правној ствари истичући да је пресудом Првог општинског суда у Београду пословни број П1. 209/08 од 01.06.2009. године

обавезан да туженој исплати накнаду штете по основу неисплаћене зараде у периоду од 15.05.2001. године до августа 2004. године, која пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду пословни број Гж1. 3542/10 од 03.06.2010. године, те да је Врховни касациони суд својом пресудом пословни број Рев2. 50/11 од 23.02.2012. године преиначио напред наведену првостепену и другостепену пресуду и одбио тужбени захтев З. С., овде тужене. Међутим, пре пресуде Врховног касационог суда тужилац је туженој по наведеној првостепеној и другостепеној пресуди исплатио износ од 2.589.288,61 динар, чију исплату у овом парничном поступку тражи. Уз тужбу је приложио доказе на околности које тврди у тужби, пресуде наведених судова, преглед захтева за плаћање према статусу, допис упућен овде туженој да тужиоцу изврши повраћај исплаћеног износа од 2.589.288,61 динар од 15.06.2012. године и писмени одговор тужене од 05.07.2012. године на тај допис тужиоца, у којем тужена наводи да је тачно да јој је у децембру 2011. године исплаћен износ од 2.589.288,61 динар, да је наведени новац потрошила па не може одједном да га врати, предлажући да јој се наведени дуг скида са пензије.

Суд је доставио туженој тужбу са примерком обавезујућег решења за давање одговора на тужбу, а које је тужена примила дана 28.06.2013. године.

Дана 18.07.2013. године у првостепеном суду запримљен је поднесак-одговор на тужбу који је у име тужене потписао К. Ј., адвокат у Н. С., али уз који поднесак није приложено пуномоћје којим тужена овлашћује наведеног адвоката за заступање.

Код таквог стања ствари, имајући у виду да је туженој уредно достављена тужба са поуком о последицама пропуштања, да чињенице на којима се заснива тужбени захтев нису у супротности са доказима које је сам тужилац поднео или са чињеницама које су опште познате, да основаност тужбеног захтева произилази из чињеница наведених у тужби, да тужена није у одређеном року од 30 дана који јој је остављен дала одговор на тужбу, имајући у виду да се у списима предмета налази одговор на тужбу који је у име тужене поднео и потписао К. Ј., адвокат у Н. С., али за кога у том моменту није постојало овлашћење за заступање дато од стране тужене, а да у конкретном случају не постоје опште познате околности из којих произлази да су тужену спречили оправдани разлози да да одговор на тужбу, правилно је првостепени суд донео побијану пресуду због пропуштања налазећи да су за то испуњени напред наведени услови, а који су прописани одредбом члана 350. став 1. тачка 1-4 Закона о парничном поступку.

Жалбеним наводима тужене у суштини се истиче да првостепени суд није могао да одбаци поднесак – одговор на тужбу тужене који је поднет од стране К. Ј., адвоката у Н. С., јер није било места одбацивању таквог одговора на тужбу с обзиром на то да ако је првостепени суд нашао да у списима нема пуномоћја, то значи да странка нема пуномоћника, па није могао ни одбацивати поднесак применом одредбе члана 101. став 5. Закона о парничном поступку, већ је у том случају, а на основу одредбе члана 101. став 1. Закона о парничном поступку, суд био дужан да странци која нема пуномоћника врати поднесак ради исправке (у конкретној ситуацији да потпише поднесак) ако је он неразумљив или непотпун (члан 98. став 3. ЗПП-а) или да је позове да се изјасни да ли одобрава радње њеног пуномоћника (члан 91. став 2. ЗПП-а), да пуномоћје није поднесак да би се могао применити члан 101. став 5. ЗПП-а, већ је исправа на коју се могу применити члан 100. или члан 91. став 2. истог закона, да првостепени суд одбацује одговор на тужбу у смислу члана 90. и члана 91. ЗПП-а, које одредбе не предвиђају одбацивање поднеска, већ су разлози за одбацивање поднеска прописани одредбом члана 101. став 5. ЗПП-а, а како пуномоћје није поднесак већ само исправа,

првостепени суд је могао применити само члан 91. став 2. ЗПП-а или члан 100. ЗПП-а, а да се ни одредба члана 101. став 5. ЗПП-а у конкретном случају свакако не би могла применити, јер према утврђењу суда странка нема пуномоћника, а применом наведене одредбе странка сноси последице само уколико има пуномоћника, те је првостепени суд на наведени начин починио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а.

Међутим, наведене жалбене наводе тужене овај суд је оценио као неосноване.

Одредбом члана 101. став 1. ЗПП-а прописано је да ако је поднесак неразумљив или непотпун (члан 98. став 3. ЗПП-а), суд ће странци која нема пуномоћника да врати поднесак ради исправке осим ако законом није друкчије прописано. Одредбом става 2. истог члана прописано је да ако суд врати поднесак странци ради исправке или допуне, одредиће рок од 8 дана за поновно подношење поднеска. Одредбом става 3. истог члана прописано је да ако поднесак буде исправљен, односно допуњен и поднет суду у року одређеном за допуну или исправку, сматраће се да је поднет суду оног дана када је први пут био поднет, а одредбом става 4. истог члана прописано је да ће се сматрати да је поднесак повучен ако не буде враћен суду у одређеном року а ако буде враћен без исправке, односно допуне одбациће се. Одредбом става 5. истог члана прописано је да ако је поднесак, који је у име странке поднео пуномоћник, односно јавни правобранилац или јавни тужилац неразумљив или непотпун, суд ће да га одбаци.

Одредбом члана 98. став 3. истог закона прописано је да поднесци морају да буду разумљиви, да садрже све оно што је потребно да би се по њима могло поступати, а нарочито: означавање суда, име и презиме, пословно име привредног друштва или другог субјекта, пребивалиште или боравиште, односно седиште странака, њихових законских заступника и пуномоћника ако их имају, предмет спора, садржину изјаве и потпис подносиоца.

У конкретном случају, иако се првостепени суд приликом одбацивања одговора на тужбу у образложењу своје пресуде позива на одредбе члана 90. и 91. ЗПП-а, правилно је исти одбацио, јер тако налаже одредба члана 101. став 5. ЗПП-а, имајући у виду да у конкретном случају одговор на тужбу није поднела странка, тужена, већ К. Ј., адвокат у Н. С., који у то време није имао овлашћење од тужене за заступање у конкретној правној ствари, па такав поднесак није био подобан да би се по њему могло поступити сходно одредби члана 98. став 3. ЗПП-а. При томе у конкретном случају није било услова да се одговор на тужбу који је изјавило неовлашћено лице, К. Ј., адвокат у Н. С. у том моменту, врати парничној странци, туженој, да га уреди односно исправи, сходно одредби члана 101. став 1. ЗПП-а, јер то није ни био поднесак парничне странке, тужене, већ поднесак адвоката, који није био ни странка у поступку нити у том моменту лице овлашћено за заступање странке -тужене, па је првостепени суд правилно поднесак који је он поднео суду (у име парничне странке, која такав поднесак није потписала, нити је у том моменту дала овлашћење наведеном адвокату за заступање) и требало одбацити.

У наведеном смислу, а имајући у виду да тужена није у законом прописаном облику и остављеном року дала одговор на тужбу (већ у списима предмета постоји одговор на тужбу који је у име тужене дало неовлашћено лице у том моменту) не стоје ни жалбени наводи да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 6. ЗПП-а, јер је, како је то напред наведено овај суд нашао да су у конкретном случају били испуњени сви услови за доношење пресуде због пропуштања.

Због изложеног, а применом члан 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Милица Богдан Личен